

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΘΕΤΑ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ

(Μάρκος Μέσκος, «Τα ποιήματα της σκάλας»,
εκδ. Γαβριηλίδης, 2013, σ. 50)

Έλσα Κορνέτη

Στο κόσμο της Ποίησης του Μάρκου Μέσκου δεν υπάρχουν ήρωες, νικητές ή χαμένοι, παρά μόνον θύματα. Στην ανάμικτη ατμόσφαιρα, εναλλαγής παρόντος, παρελθόντος χρόνου που σκόπιμα αφήνει διάχυτη, ο δημιουργός, γίνεται αισθητή η παθητική αντιηρωική ψυχολογία του παρόντος. Οι άνθρωποι δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα, οι αθώοι είναι πάντα αυτοί που πληρώνουν τα λάθη. Το παρελθόν όμως έχει ίσα δικαιώματα με το παρόν. Είναι ένας κόσμος αντιηρωικός. Ένας κόσμος αντιθέτων. Τολμηροί και άτολμοι, ασυμβίβαστοι, συμβιβασμένοι, πιστοί, άπιστοι, της μοίρας υποταγμένοι κι ανυπότακτοι, αθώοι και ένοχοι, δίκαιοι, άδικοι, από το πεπρωμένο, άλλοι περιφρονημένοι κι άλλοι ευνοημένοι.

«Έχω την εντύπωση πως πολύ σπάνια θα τύχαινε ένας μάγος τόσο επιτήδειος ώστε να δώσει ψυχή σ' ένα άγαλμα και να το κάνει να μιλήσει». Με αυτά τα προφητικά λόγια ο Βολταίρος θα προέβλεπε τη δύναμη που θα ασκούσε το φανταστικό στο ζωντάνεμα της μυθοπλασίας. Ο δημιουργός «αγγίζει» τα «αγάλματά του», όλα εκείνα τα σωματοποιημένα φαντάσματα του παρελθόντος που στοιχειώνουν το παρόν του με όλα εκείνα τα απαραίτητα συστατικά που θα τους δώσουν πνοή: με χρώμα, ήχο, φαντασία, ευγλωττία, ρυθμό, σύνθεση. Η συνταγή άλλωστε πετυχαίνει με τη μαγεία με την οποία φανταστικά ή παρελθόντα γεγονότα παρουσιάζονται εν δράσει στο βλέμμα του ονειροπόλου.

Στον ποιητικό χρονοτόπο του Μάρκου Μέσκου δρα το συναίσθημα μιας μετάβασης και μιας αλλαγής. Μιας διαφορετικής εξωτερίκευσης ενός πιο απελευθερωμένου συναισθήματος, μιας πληγής αθεράπευτης, πεινασμένης κι άγρυπνης που όπως γράφει ο ποιητής, ουδέποτε κοιμάται.

*κάπου στον κόσμο άγνωστος ο δρόμος
έτυχε να 'ναι μοσχοβολημένος – έτυχε
μια κοπή αιμάτου μια σταλιά
αρκεί να πάει ο πάνω κόσμος κάτω
στα θανατηφόρα γαρίφαλα...*

Μια γλώσσα ακραιφνώς ποιητική λειτουργεί σαν συνδετικός ιστός ανάμεσα στην ιστορία των σύγχρονων ηρώων και την «ιστορία» των προγόνων, ανά-